

Prošle subote, 4. listopada, nas 13 srednjoškolaca i 9 profesora zaputilo se u hladnu Liku. Možemo reći da atmosfera u busu nije bila na visini, ali uzmimo u obzir da je to bilo u 8 sati ujutro, tako da nam ne možete zamjeriti. Bilo je, naravno, i iznimki, kao što to uvijek biva, onih koji su bili spremni za razgovor i smijeh. Nakon otprilike 2 i pol sata vožnje, tj. oko 10.30, stižemo u Gospić. Sa parkirališta smo se zaputili "Ličkim jesenima". Tu smo se susreli sa svim prehrambenim, ratarskim i folklornim simbolima toga kraja. Bilo je tu, razumije se, i primjeraka za degustaciju, što nas je posebno razveselilo. Lički sir, šunka, kobasice, bučnice, med, samo su neki od izložaka. Među izlošcima je bilo i dijelova narodnih nošnji koji su se mogli i kupiti. Kad smo već kod toga, jednoj smo se zanimljivoj gospođi predstavili kao novinari i zamolili je za fotografiranje, a ona je, na naše ugodno iznenađenje, bila raspoložena i za razgovor. U roku od pet minuta prepričala nam je cjelokupnu povijest predmeta koje je prodavala, a na kraju je bila vidno razočarana kad je shvatila da mi ništa od svega toga ne namjeravamo kupiti. Izviđajući i fotografirajući, obišli smo cijelu dvoranu i nekoliko okolnih šatora. Uočili smo, tako, među posjetiteljima i ministra zdravstva kako sa lokalnim folklorcima slavi donošenje zakona o 0,5%.

Nakon razgledanja, uputili smo se do našeg omiljenog odredišta - restorana "Zlatna potkova". Slagali bismo da kažemo da smo bili zadovoljnijelom, ali nećemo biti nepristojni - daru se zubi ne gledaju. Cijelim putem do Smiljana pratila nas je kiša. Naše sljedeće odredište bila je, dakako, rodna kuća Nikole Tesle i nedavno otvoreni memorijalni centar. U razgledanju nam je uvelike pomogao ljubazni vodič koji nam je dodijeljen. Brojne lente vremena, slike i eksperimenti samo su nas još više uvjerali u genijalnost čovjeka koji je bio daleko ispred svog vremena. No, moram priznati da su me neke stvari koje sam o njemu doznala malo i začudile. Bojao se, na primjer, doći u doticaj s tuđom kosom i rukama, a nije volio ni ženski nakit, a posebno bisere. Smatrao je da su žene dobre za umjetnike, jer im pružaju vječnu inspiraciju. Za znanstvenike, međutim, nisu dobre, jer se oni moraju u potpunosti predati znanosti ako žele uspjeti. Pogledali smo i film o našem genijalnom Ličaninu, a pojedince je za vrijeme tog filma malo već i svladao umor, pa su se prepustili snu. Istine radi, reći ćemo da je među takvima bilo i profesora. Ali, put izmori ljude, tako da im nećemo uzeti za zlo, ako su samo nakratko "ubili oko".

Sljedeće nam je u planu bilo posjetiti rodnu kuću Ante Starčevića, ali iz meni nepoznatih razloga to nismo učinili. Umjesto toga, uputili smo se lagano natrag, prema Benkovcu. Atmosfera u busu bila je tad već izvrsna - svi smo uživali u zajedničkom razgovoru ikomentiranju svega viđenog. Sva je sreća da nije bilo onih koji se pouzdaju u svoje pjevačke sposobnosti, kakvih obično na ovim izletima bude. Oko 19.30 stižemo pred školu, odakle smo i krenuli, i tu završava naš jednodnevni nagradni izlet. Moramo zato i ove školske godine strpljivo sjediti u klupama, a ne ići u obližnji "Monaco". Tako ćemo i opet biti razred s najmanje izostanaka, što nam je, na kraju krajeva, i donijelo ovu nagradu. To nam je trenutačni plan. Iako baš i nisam sigurna u njegovu realizaciju...

Matea Golem, G2

foto: Matea Golem i Elena Franjčić, G2; Ivica Vulelija

{morfeo 1}